

vertil. En af disse var, at Staten efter den ærede Ministers Mening ikke selv kunde udføre Arbejder, men det gaar jo Forslaget heller ikke i og for sig ud paa. Jeg udtalte jo kun, at det var vor principale Standpunkt, at Staten selv burde overtage Ledelsen og Udførelsen af sine Arbejder. Den ærede Minister udtalte, at der ikke var Apparater dertil, at Staten ikke er i Besiddelse af det nødvendige Materiel for at kunne gøre det, men hvorfor kan Staten ikke komme i Besiddelse deraf? Det kan jeg ikke forstaa. Jeg ved meget vel, at den ikke er i Besiddelse deraf, men det er simpelt hen, fordi den ikke har Brug derved, saalænge den ikke selv vil udføre Arbejdet. Men hvorfor kan den ikke komme i Besiddelse deraf. Det forekommer mig, at det er Ting, som Staten og Kommunen maa kunne komme i Besiddelse af, den maa kunne skaffe til Veje, hvad der mangler i den Retning. For saa vidt ser jeg altsaa ikke, der er nogen Grund til ikke at kunne antage dette Princip. Af Ministeren fik man det Indtryk, — og det vil vel heller ikke kunne omdisputeres — at der er noget, der klæber ved Vicitativarbejdet, som kan være mindre heldigt saavel for Arbejdsgiverne som for Arbejdere. Det har den ærede Minister ogsaa tidligere givet Udtryk, og det har den ærede Konsejlspræsident gjort, og det har ligeledes den Kommission, som blev nedsat for nogle Aar siden, sagt. Alle ere enige om, at der er noget, der klæber ved det, noget, der ikke burde eksistere, men mærkbarlig nok ere alle ogsaa enige om, at der ikke kan gøres noget ved det. Naar det gælder dem, der leve under Tryk, og særlig dem, der daarligst kunne taale at blive trykkede, nemlig Arbejdsstanden, saa er det mærkeligt, saa besværligt det er at finde en Udvej deraf. Jeg kan i Virkeligheden ikke forstaa det, og jeg maa meget beklage, at dette lille Lovforslag, som jeg betragter som meget uskyldigt til Trods for den højtærede Ministers Udtalelse om, at vi vilde have vundet en storartet Sejr, hvis vi fik dette Lovforslag gennemført, er blevet nedtaget, som det er. Jeg tror, det vilde have været noget godt, noget human, noget, som ikke Regeringen alene, men hele Rigsdagen kunde forsvare og endogaa være stolt af. Den højtærede Minister mente, at denne Straffeparagraf var yderst slet, idet den jo kun fastsatte Straf for de Entreprenører, som brød Kontrakten. Jeg kan ikke rigtig forstaa, hvorledes den højtærede Minister vil have den affattet paa anden Maade. Jeg tror, det formaal, som den højtærede Minister tilsigter, nærmest maa ordnes kontraktmæssigt mellem Arbejdsgiverne, Entreprenørerne og Arbejderne selv, og der forstaaar man jo meget godt at stille Fordringer, at give Straffeparagraffer over for Arbejdere, der gøre Brud paa Kontrakten. Jeg tror ikke, Arbejderne kunne komme herind paa Loven, men derom kunde der jo tales, hvis man overhovedet vil have noget med Forslaget at bestille. Der kunde jo stilles Ændringer i den Retning. Men det forekommer mig som sagt ikke, at Arbejderne godt kunne komme der ind. Jeg skal imidlertid tage under Overvejelse og se, om det lader sig gøre; for det er ikke min Mening at opstille strenge Forholdsregler for den ene Part uden ogsaa at gøre det for den anden. Over for Arbejderne tror jeg for øvrigt ikke, vi behøve at tale om strengere Forholdsregler, jeg tror, Forholdene ere saa strenge for dem, som de kunne taale at være. Jeg vil haabe, jeg har forstaaet den højtærede Minister rigtig i, at han ikke kom med en absolut Fraraaden af dette Lovforslags Tankegang, i alt Fald, selv om den højtærede Minister ikke kunde tage imod Lovforslaget, som det foreligger. — Til det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Bramsens) skal jeg ikke sige meget, men jeg skal sige, at vi manglede ham sikkert, den Gang Forslaget i Fjor var under Forhandling, thi en saa grundig Kritik som den, han fremkom med, var der ingen, der kom med, forrige Gang Forslaget var for, og det skyldes sikkert Mangel paa Evne hos Medlemmerne den Gang. Nu have vi i det ærede Medlem fra Aalborg en Mand, der kan kritiserer Forslaget saaledes, at det bliver umuligt for mig at gennemgaa al den Betænkkelighed og Kritik, som det ærede Medlem kom med, og det vil jo ogsaa være saa meget mere overflødig, som det ærede Medlem jo anmodede os om at tage Forslaget tilbage. Et Medlem, der gaar saa vidt, at han foreslaar Forslagsstillerne at tage deres Forslag tilbage, er det sandelig ikke værd paa dette Omraade at begynde at diskutere med, og hans Kritik var da ogsaa saa vidtløftig, at hvis jeg skulde rigtig ind paa den, kunde det vare flere Dage. Og saa blev Resultatet, at det ærede Medlem vil have, at Forslaget skal tages tilbage! Jeg vil imidlertid anbefale det ærede Medlem en anden Udvej, naar han endelig vil have dette Forslag slaet ihjel straks, og det er at henstille til ærede Medlemmer af Tinget at nægte det Overgang til anden Behandling. Jeg tager ikke Forslaget tilbage, ingenlunde, men det kunde jo være, at det ærede Medlem kunde saa Medlemmerne til at nægte det Overgang til 2den Behandling. Jeg havde ikke ventet en slet saa hjerteløs Modtagelse, om jeg maa bruge det Udtryk, som den, mit

nørerne og Arbejderne selv, og der forstaaar man jo meget godt at stille Fordringer, at give Straffeparagraffer over for Arbejdere, der gøre Brud paa Kontrakten. Jeg tror ikke, Arbejderne kunne komme herind paa Loven, men derom kunde der jo tales, hvis man overhovedet vil have noget med Forslaget at bestille. Der kunde jo stilles Ændringer i den Retning. Men det forekommer mig som sagt ikke, at Arbejderne godt kunne komme der ind. Jeg skal imidlertid tage under Overvejelse og se, om det lader sig gøre; for det er ikke min Mening at opstille strenge Forholdsregler for den ene Part uden ogsaa at gøre det for den anden. Over for Arbejderne tror jeg for øvrigt ikke, vi behøve at tale om strengere Forholdsregler, jeg tror, Forholdene ere saa strenge for dem, som de kunne taale at være. Jeg vil haabe, jeg har forstaaet den højtærede Minister rigtig i, at han ikke kom med en absolut Fraraaden af dette Lovforslags Tankegang, i alt Fald, selv om den højtærede Minister ikke kunde tage imod Lovforslaget, som det foreligger. — Til det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Bramsens) skal jeg ikke sige meget, men jeg skal sige, at vi manglede ham sikkert, den Gang Forslaget i Fjor var under Forhandling, thi en saa grundig Kritik som den, han fremkom med, var der ingen, der kom med, forrige Gang Forslaget var for, og det skyldes sikkert Mangel paa Evne hos Medlemmerne den Gang. Nu have vi i det ærede Medlem fra Aalborg en Mand, der kan kritiserer Forslaget saaledes, at det bliver umuligt for mig at gennemgaa al den Betænkkelighed og Kritik, som det ærede Medlem kom med, og det vil jo ogsaa være saa meget mere overflødig, som det ærede Medlem jo anmodede os om at tage Forslaget tilbage. Et Medlem, der gaar saa vidt, at han foreslaar Forslagsstillerne at tage deres Forslag tilbage, er det sandelig ikke værd paa dette Omraade at begynde at diskutere med, og hans Kritik var da ogsaa saa vidtløftig, at hvis jeg skulde rigtig ind paa den, kunde det vare flere Dage. Og saa blev Resultatet, at det ærede Medlem vil have, at Forslaget skal tages tilbage! Jeg vil imidlertid anbefale det ærede Medlem en anden Udvej, naar han endelig vil have dette Forslag slaet ihjel straks, og det er at henstille til ærede Medlemmer af Tinget at nægte det Overgang til anden Behandling. Jeg tager ikke Forslaget tilbage, ingenlunde, men det kunde jo være, at det ærede Medlem kunde saa Medlemmerne til at nægte det Overgang til 2den Behandling. Jeg havde ikke ventet en slet saa hjerteløs Modtagelse, om jeg maa bruge det Udtryk, som den, mit